

har begyndt, saa vil det tilsidst komme til at se bedrøvelig ud for Statskassen.

Bøffen: Det ærede Medlem fra Røge (Hørup) rettede forleden Dag et Spørgsmaal til Konfjelspræsidenten, idet han søgte at faa Forklaring over det foregaaende Ministerliste i Kultusministeriet. Jeg vil udtale det Haab, at ærede Medlemmer kunne finde Svar paa dette Spørgsmaal i den Erklæring, som den tidligere Kultusminister fremkom med her i Salen i Gaar. Det ærede Medlem fra Ribe (Bust) synes ikke, i alt Fald ikke i Øjeblikket, at have faaet andet ud af denne Udtalelse af det ærede Medlem fra Storeheddinge end et fornøjeligt Indtryk af den altid hos ham tilstedeværende Fjendskab, som er en Egenfab hos det ærede Medlem, vi alle have lært at sætte Pris paa. Jeg vil imidlertid gøre Tingets ærede Medlemmer opmærksomme paa, hvad jeg i øvrigt ingenlunde tror behøves, at der ligger i dette ærede Medlems Udtalelse i Gaar noget langt, langt mere. Efter min Opfattelse ligger der i Virkeligheden bag denne Udtalelse et ikke ganske ringe og et ikke ganske uvigtigt Stykke dansk politisk Historie, og dette ligger baade i denne Udtalelses Fremkomst fra det ærede Medlem og tillige i den Plads, hvorfra denne Udtalelse i dette Øjeblik er kommet. Vi have jo været vant til at høre fra Højres Side gennem mange Aar udtalt og forfiktret, at det provisoriske Regimente, hvorunder vi befinde os, deltog de kun i med stor Sorg. De vare tvungne af Nøden, og de havde intet højere Ønske, end at komme ud deraf. En Følge deraf har været, at naar de i Stridens Hede ere betegnede som Provisoriske, saa afviste de det som et Haansord. Jeg har ingenlunde tvivlet om, at der virkelig fandtes og findes et Højre, som har i alt Fald personlig Berettigelse til at tale saaledes, men paa den anden Side har det ogsaa længe været klart for mig, at der her i Salen findes en anden Part af Højre, som utvivlsomt har en herfra afvigende Anskuelse, og jeg maa føje til, at denne sidste Side har desværre til sine Lider været den ledende. Nu er det interessant, og jeg følger til det historiske, fket, at denne Udtalelse, denne Opfattelse for første Gang er kommen ligefrem til Orde. Hvad var det, der skete i Gaar? Det var dette, at et tidligere Medlem af Regeringen, som allerede har vedkendt sig at han søgte sin Plads i Regeringen for at benytte den truende Konflikt paa den Maade, som han ønskede, og som det desværre lykkedes ham at sætte i Scene, derefter traadte frem i denne lovgivende Forsamling og ud-

talte, at det er ikke en Ulykke, at vi ere komne ind i provisoriske Tilstande, men at det er et Forhold, som Befolkningen mere og mere føler sig tilfreds med — det er vel da berettiget at slutte, at han til denne Befolkning først og fremmest regner sig selv — og disse Tilstande betegnede han endvidere som meget ordnede. Det har sin store Betydning, at disse Anskuelser for første Gang — jeg har i alt Fald ikke hørt dem før — aabenlyst komme til Orde, og jeg er overbevist om, at denne Udtalelse i Gaar vil indprænte sig ikke alene i dette Tings Erindring, men i hele Folkets. Det andet mærkelige, som ikke er mindre værd at betone, er, at denne Udtalelse faldt fra et Medlems Plads her i Salen, og ikke fra Ministerbænken. Jeg opfatter dette saaledes, at det ærede Medlem fra Storeheddinge ikke udtalte Regeringens Opfattelse i sit Syn paa Sagen. Maa jeg saa dertil sige — og jeg har Ret til at udtale det saa længe, indtil jeg bliver modsagt — at har denne Udtalelse den Betydning, som jeg tillægger den, og har den Forhandlingspolitik, som vi have stræbt at føre igennem, virket til dette Skifte, saa er jeg overbevist om, at der nok er en eller anden, der vil lægge sig dette paa Sinde og veje Betydningen af en saadan Rendsgerning. Det ærede Medlem fra Storeheddinge har nu altsaa ved sin Erklæring i Gaar, om jeg saa maa sige, naglet Provisoriets Fane til sin Mast, og det skal være en af de Ting, som det vil være denne Samlings Interesse at oplyse, hvor mange dette ærede Medlem herefter vil være i Stand til at samle under denne Fane. Det ærede Medlem gav Anvisning paa et fremtidigt Forlig, et Forlig under Provisoriets Fane maa jeg antage, det ærede Medlem efter hele sin Opfattelse sigter til, men derom maa han sikkert henvende sig til sine Venner andstedes. Jeg veed ikke, hvilken Betydning der kan lægges i det Tilfælde, der ser ud som en Tante, at det ærede Medlem fra Røge og det ærede Medlem fra Storeheddinge nær sagt i ordret de samme Udtryk forklarede os Nødvendigheden af Provisoriets Fortsættelse, men det vil jeg sige, at lykkes det ikke der at opnaa en Fortaaelse under Provisoriets Fane, saa skal det ærede Medlem fra Storeheddinge ikke vente sig, at der sluttes noget Forlig med det Højre, som han i Gaar har gjort sig til Talsmand for. Jeg har advaret imod unyttige Forligstanker, men jeg har ogsaa for udtalt og vil gentage det her, at selvfølgelig maa det være det endelige Slutningsmaal for enhver Politik at redde, ja, jeg kan sige vriste Landet ud af Provisoriets Hænder. Men den første Betingelse for